

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ :— ବାବାଜୀଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତର ଶାସ୍ତ୍ରର ହେଉଛି ସର୍ବଗାମ୍ଭୀର ଶିରୋମଣୀ ଶ୍ରୀମତ୍ ଭଗବତ ଗୀତା ” ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ଭଲରୁ ଭଲ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟପ୍ରଧାନ ହୋଇଥାଏ, କାହିଁକି?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ସତ୍ୟପ୍ରଧାନ ମନୁଷ୍ୟ ଆ'ନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭଲ ଆ'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁନିଆର ସାମଗ୍ରୀ ଗୁଡିକ ମଧୁସ୍ ଭଲ ଥାଏ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଖରାପ ଥିଲେ ଦୁନିଆର ସାମଗ୍ରୀ ଗୁଡିକ ମଧୁସ୍ କଷ୍ଟିକାରକ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟପ୍ରଧାନ ସୃଷ୍ଟିରେ କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନଥାଏ, କୌଣସି ବସ୍ତୁ କେଉଁଠାରୁ ମଗେଇବାକୁ ପଡିନଥାଏ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଏହି ଶରୀର ମାଧୁସ୍‌ମରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ଜୀବ କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ ଆତ୍ମା ମଧୁସ୍ ଅଛି ଏବଂ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ମଧୁସ୍ ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଯକ୍କା ହେବା ଦରକାର ସେଥିପାଇଁ ଏହାଙ୍କୁ ବାବା ମଧୁସ୍ କୁହାଯାଏ । ଏହି ନିର୍ଗୁଣ ତ ପିଲାମାନଙ୍କର ଅଛି ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ନିର୍ଗୁଣରେ ହିଁ ରମଣ କରିବା ଦରକାର । ବାସ୍ତବରେ ବାବା ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ବା ଅବତାର ନେଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ମଧୁସ୍ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସୁଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବଗାମ୍ଭୀର ଶିରୋମଣି ଗୀତାର ଢଞ୍ଚନ । ଶ୍ରୀମତ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ । ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ହେଲା ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର ଭଗବାନଙ୍କର । ସେହି ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ଭଗବତ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତା ହେଉଛ ଏବଂ ଏଠାକୁ ଏଥିପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛ । ବାବା ମଧୁସ୍ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସୁଛି ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ, ନିର୍ବିକାରୀ ମତର ଅଧିକାରୀ ଦେବୀ-ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ଅର୍ଥକୁ ମଧୁସ୍ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟରୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧୁସ୍ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଆ'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଦେବୀ ଗୁଣଧାରୀ ଥିଲେ, ଏବେ କଳିଯୁଗରେ ହେଲେ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ତ ଗୋଟିଏ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ହେଲେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ରୂପ ସମ୍ପନ୍ନ, ଏମାନେ ହେଲେ ଆସୁରୀ ରୂପ ସମ୍ପନ୍ନ । ସେଠାରେ ଢଞ୍ଚନ ରହିଛି, ଏଠାରେ ଭକ୍ତି । ତେବେ ଢଞ୍ଚନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଅଲଗା ଅଲଗା ନା । ଦେଖ, ଭକ୍ତିର ପ୍ରସ୍ତକ କେତେ ଏବଂ ଢଞ୍ଚନର ପ୍ରସ୍ତକ କେତେ । ଢଞ୍ଚନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ପ୍ରସ୍ତକ ମଧୁସ୍ ଗୋଟିଏ ହିଁ ହେବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ବି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରସ୍ତକ ମଧୁସ୍ ଗୋଟିଏ ହେବା ଦରକାର । ସେଗୁଡିକୁ ଧର୍ମଗାମ୍ଭୀର କୁହାଯାଏ । ପ୍ରଥମ ଧର୍ମଗାମ୍ଭୀର ହେଲା ଗୀତା । ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ ଗୀତା । ଏକଥା ମଧୁସ୍ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ପ୍ରଥମ ହେଲା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ନୁହେଁ କି ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଗୀତା ଦ୍ଵାରା ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଗୀତାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ଗାୟନ କରିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କାହାକୁ ବି ପଚାରିଲେ ସେମାନେ କହିବେ ଯେ, ପରମ୍ପରାରୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ଗାୟନ କରିଛନ୍ତି । କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଶିବଭଗବାନଭବାତ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀମତ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନଭବାତ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଗୀତା ପଢିଥିବେ ସେମାନେ ସହଜରେ ବୁଝିଯିବେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଏହି ଗୀତା ଢଞ୍ଚନ ଦ୍ଵାରା ଆମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଥିଲୁ । ଯାହା ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ପବିତ୍ରତା ମଧୁସ୍ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । କାମ ମହାଗତରୁ ଅଟେ, ଏହା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ହାରିଯାଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ତା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେମାନେ ଜଗତଜୀତ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ । ବେହଦର ବାବା ଆସି ଏହାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ହେଲେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବେହଦର ପିତା । ଯାହାଙ୍କର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା । ତୁମେମାନେ କାହାକୁ ବି ପଚାର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପିତାଙ୍କ ନାମ କ'ଣ ? ତେବେ ସେମାନେ ଅତୁଆରେ ପଡିଯିବେ । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ରଚନା । ତେବେ ଏହି ତିନିଜଣଙ୍କର ମଧୁସ୍ କେହି ପିତା ଥିବେ ନା । ତୁମେମାନେ କହୁଛ, ଏହି ତିନିଜଣଙ୍କର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଶିବ । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକର ଦେବତା ଭାବରେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଉପରେ ହେଲେ ଶିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି - ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ବି ହୋଇଥା'ନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି ତାଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ତ ଥିବ । କିନ୍ତୁ ସେ ତ ସର୍ବଦା ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣାପଡିଯାଇଛି ଯେ, ଆମେମାନେ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ଵାରା କହିଥାଏ - ପରମପିତା ପରମ ଆତ୍ମା । କେତେ ସହଜ କଥା । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଅଲଫ୍ ଏବଂ ବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କିଏ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି? ଗୀତାର ଢଞ୍ଚନ କିଏ ଶୁଣାଇଲେ? ନିରାକାର ବାବା ହିଁ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି ।

ଯାହାଙ୍କର କୌଣସି ମୁକୁଟ ଆଦି ନାହିଁ । ସିଏ ଢଞ୍ଚନର ସାଗର, ବୀଜରୂପ, ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧୁସ୍ ଚୈତନ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟ

ନା! ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପ ବୃକ୍ଷର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ଯଦିଓ ତୁମେମାନେ ମାଲି ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, କିପରି ମଞ୍ଜି ପୋତାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରୁ ବୃକ୍ଷର ଉତ୍ପତ୍ତି କିପରି ହୋଇଥାଏ । ତାହା ହେଲା ଜତ ବୃକ୍ଷ କିନ୍ତୁ ଇଏ ହେଲା ଚୈତନ୍ୟ । ତୁମମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ଆଉ କାହା ଆତ୍ମାରେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ବାବା ଚୈତନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହିଁ ହେବ । ଏହା ହେଲା ଚୈତନ୍ୟ ରଚନା । ବୀଜ ଏବଂ ତାର ରଚନା ମଧ୍ୟରେ ଫରକ ଅଛି ନା! ଆମ୍ଭର ବୀଜ ଲଗାଇଲେ ସେଥିରୁ ଆମ୍ଭ ଫଳିବ କିନ୍ତୁ ବୃକ୍ଷ କେତେ ବଡ଼ ହୋଇଥାଏ । ସେହିଭଳି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୀଜରୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି । ସେହି ଜତ ବୀଜରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ । ଇଏ ତ ଚୈତନ୍ୟ ବୀଜରୁପ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, କିପରି ଏହାର ଉତ୍ପତ୍ତି, ପାଳନା ପୁଣି ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷର ବିନାଶ ହୋଇ ପୁଣି କିପରି ଅନ୍ୟ ଏକ ନୂଆ ବୃକ୍ଷ ଛିଡ଼ା ହୋଇଯାଉଛି! ଏହା ହେଲା ଗୁପ୍ତ ବୃକ୍ଷ । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ମିଳୁଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏବେ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଏହି ବୃକ୍ଷର କଲମୀ ଲାଗୁଛି । ଏବେ ତ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆରକ୍ଷା, ବୀଜରୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁ ପତ୍ର ବାହାରିଥିଲା ସେ କିଏ? ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ପତ୍ର ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ନୂଆ ପତ୍ର ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ । ପରେ ବଡ଼ ହୋଇଯାଏ । ତେବେ ଏହି ବୀଜର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । ଇଏ ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ପୁଣି ସେଥିରୁ ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ବାହାରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ମହିମା ତ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ସେଥିପାଇଁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରୁଛ । ମୂଳକଥା ହେଲା ଆମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଏମାନଙ୍କ ଭଳି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏହିସବୁ ଚିତ୍ର ନଥିଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ଆସିପାରିନଥା'ନ୍ତା । ଏହି ଚିତ୍ର ଏବେ ବହୁତ କାମରେ ଆସୁଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହି ଚିତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ପୂଜା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ଏହି ଚିତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ଵାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ଯେ, ଏବେ ପୁଣି ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏକଥା ଭାରୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ, ଆମକୁ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହେଉଛି । ତେବେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମନ୍ଦିର କାହାର ଥିବ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଥିବ ଯିଏକି ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ତାଙ୍କ ପରେ ପ୍ରଥମ ରଚନା ଅର୍ଥାତ୍ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଥିବ । ପ୍ରଥମ ରଚନା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଶିବଙ୍କ ପରେ ଏମାନଙ୍କର ପୂଜା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ । ମାତାମାନେ ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ପୂଜା ହେଉନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ନା । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କାହାର ପୂଜା କରୁନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଏବେ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପୂଜା ଏବେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଯେତେବେଳେ ପାଠପଢ଼ି ସାରି ପୁଣି ଅପାଠୁଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ତୁମର ପୂଜା ହେବ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛ ଏବଂ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଯେ, ଯିଏ ଆମମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ପୂଜା ପ୍ରଥମେ ହେବ । ତାପରେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଆମର ମଧ୍ୟ ପୂଜା ହେବ । ପରେ ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି ଖସି ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ଵର ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରିବାରେ ଲାଗିଯାଆ'ନ୍ତି । ଏହି ଶ୍ରୀର ମଧ୍ୟ ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ଵର ଅଟେ ନା । ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ଵର ପୂଜା କରିବା କିମ୍ବା ଶ୍ରୀରର ପୂଜା କରିବା ଏହା ତ ଏକା କଥା ହେଲା ନା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସାରା ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିରେ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାହା କେବେ ଥିଲା? ସେ କଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ତେଣୁ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ କେବେ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଆସିଛି ଯେ, ଆମେ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲୁ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ତ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପତିତ ହେବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା କହିବା ଶୋଭା ପାଉନାହିଁ । ଅପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ଦେବୀ-ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପବିତ୍ର ଦେବୀମାନଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନିଜେ ଅପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ରମାନଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଭାରତରେ ବିଶେଷ କରି କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । କୁମାରମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ନାରୀମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି, ପୁରୁଷଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କାହିଁକି କରୁ ନାହାନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ଏହି ସମୟରେ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ମାତାମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ବାବା ଏହାଙ୍କ ଶ୍ରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଯେ, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଇଏ ଜ୍ଞାନର ବଡ଼ ନଦୀ ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ନଦୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ହେଲେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ନଦୀ । ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ନଦୀ ହେଲା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ନଦୀ, ଯିଏକି କଳିକତା ନିକଟରେ ସାଗର ସହିତ ମିଶିଛି । ମେଳା ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଲାଗିଥାଏ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ, ଏହା ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମେଳା । ତାହା ତ ପାଣିର ନଦୀ, ଯାହାର ନାମ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ରଖାଯାଇଛି । ସେମାନେ ତ ଲଗାଅଟକୁ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରକୁ ବହୁତ ପବିତ୍ର ଭାବୁଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ବଡ଼ ନଦୀ ଅଟେ ତେଣୁ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିବ । ପତିତ ପାବନ ବାସ୍ତବରେ ଗଙ୍ଗାକୁ ନୁହେଁ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରକୁ କୁହାଯିବା ଉଚିତ୍ । ମେଳା ମଧ୍ୟ ଏହି ନଦୀ କୂଳରେ ଲାଗିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସାଗର ବାବା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ନଦୀର ମେଳା ଅଟେ । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ପୋଷ୍ଟ ସନତାନ କିପରି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଉଛି - ଏହି ସବୁ ଗହନ କଥା ଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି ପ୍ରାୟଶ୍ଚ ଲେପ ହୋଇଯାଏ । ଏହା ତ ବିଲକୁଲ୍ ସହଜ କଥା ନା ।

ଭଗବାନଭବାର, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି, ପୁଣି ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ ।

ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହିସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ରହିବ । ଉତ୍ତାନମାର୍ଗରେ ଶାସ୍ତ୍ରରନଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ପରାମ୍ପରାରୁ ଚାଲିଆସିଛି । ଉତ୍ତାନ ତ କିଛି ବି ନାହିଁ । କଳପର ଆୟୁଷ ହିଁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପରମ୍ପରା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ବେଦବର ପାଠପଢ଼ା ମିଳୁଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ପୁରା ଜଣାଅଛି । ଏମାନେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିବାଲା ଏବଂ ପୁନଶ୍ଚ ଥିଲେ । ଏବେ ପୁଣି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ଥାଏ, ଏଠାରେ କଳିଯୁଗରେ ଅପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ରହିଛି । ପୁଣି ପରେ ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ନ୍ୟାସ ମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଉପାସରେ ଅଛି । ତାକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧର୍ମ କୁହାଯାଏ । ସେମାନେ ଘରଦ୍ୱାରାର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ତାହା ହେଲା ହର ସନ୍ନ୍ୟାସ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ହିଁ ତ ରହିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେମାନେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବୁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଏହାର ତିଥି, ତାରିଖ, ସେକେଣ୍ଡ ସହିତ ସବୁ କିଛି ଜଣା ଅଛି । ସେମାନେ ତ କଳପର ଆୟୁଷ ହିଁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହି ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହାର ପୁରା ହିସାବ ମଧ୍ୟ ବାହାର କରିପାରିବା । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ କେହି ବି ମନେ ପକାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ବାବା କ'ଣ ଏବଂ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି, କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି? ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ନୀବନ କାହାଣୀକୁ ଏବଂ ଜନ୍ମ ପତରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଜାତକକୁ ଜାଣିଛ । ବାକି ବୃକ୍ଷରେ ପତ୍ର ତ ବହୁତ ଥାଏ । ତାକୁ କ'ଣ ଗଣନା କରିହେବ । ଏହି ବେଦ ସୃଷ୍ଟିରୁପୀ ବୃକ୍ଷରେ କେତେ ପତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି? ଷ୍ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ଭିତରେ କେତେ କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଗଲେଣି, ତେବେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷରେ କେତେ ଅଗଣିତ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଯାଇଛି ଯେ, ସତ୍ୟଯୁଗ ଏତେ ବର୍ଷର, ତରେତା ଏତେ ବର୍ଷର ଏବଂ ଦ୍ୱାପର ଏତେ ବର୍ଷର ଅଟେ । ତେବେ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏ ସବୁର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆମ୍ଭର ବୀଜ ଦେଖିଲେ ଆମ୍ଭଗଛର ଚିତ୍ର ମନ ଭିତରେ ଆସିଯିବ ନା! ଏବେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ବୃକ୍ଷର ରହସ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାରଣ ସିଏ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଏକ ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ, ଯିଏକି ଏହି ଦୁନିଆରେ ଅଛନ୍ତି, ଜତ ହୁଅନ୍ତୁ ଅଥବା ଚୈତନ୍ୟ ସେମାନେ ନିଜର ପାର୍ଶ୍ୱକୁ ପୁନରୁତ୍ଥାର ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବେ । ଏବେ ଦେଖ, କେତେ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏତେ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଅମ୍ଭକି ଜିନିଷ ଅଷ୍ଟରେଲିଆରୁ ଆସିଛ, ଜାପାନରୁ ଆସିଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅଷ୍ଟରେଲିଆ, ଜାପାନ ଆଦି କ'ଣ ଥିଲା କି! ଉପାସା ଅନୁସାରେ ସେଠାକାର ବସ୍ତୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛି । ପୁରୁଷ ଆମେରିକାରୁ ଗହମ ଇତ୍ୟାଦି ଆସୁଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ କେଉଁଠୁ କିଛି ଆସିବ କି! ସେଠାରେ ତ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥାଏ, ସବୁ ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ ଭରପୁର ମାତ୍ରାରେ ଥାଏ । ଏଠାରେ ଧର୍ମ ସବୁ ବୃଦ୍ଧ ହେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସବୁ ଜିନିଷ କମ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେଉଁଠାରୁ କିଛି ମଗାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼େ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ଦେଖ କେଉଁଠୁ କେଉଁଠୁ ମଗାଉଛନ୍ତି! ପରେ ପରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଚାଲିଲା, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଅପରାପତ ବସ୍ତୁ କିଛି ବି ନଥାଏ । ସେଠାକାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ସତତପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ବହୁତ ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ସେଠାକାର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ସତତପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଉତ୍ତମ ଥିବା କାରଣରୁ ସେଠାକାର ସବୁ ସାମଗ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଖରାପ ହୋଇଗଲେ ସାମଗ୍ରୀ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ କ୍ଷତିକାରକ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ।

ବିଦ୍ୱାନର ମୁଖ୍ୟ ଜିନିଷ ହେଲା ଆତ୍ମିକ ବମ୍, ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା ବୋମା ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏତେ ବଡ଼ ବିନାଶ ହେଉଛି । ତାହା କିପରି ତିଆରି କରୁଥିବେ! ଯେଉଁମାନେ ବୋମା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ସେହି ଉତ୍ତାନ ଥିବ । ଯେତେବେଳେ ସେହି ସମୟ ଆସେ ତେବେ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଉତ୍ତାନ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ । ଯାହା ଭିତରେ ଯେଉଁ ଉତ୍ତାନ ଥିବ ସେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ କରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇବ । ତୁମେମାନେ କଳପ କଳପ ଯେଉଁ ପାର୍ଶ୍ୱ ବଜାଇ ଆସିଛ ତାହା ହିଁ ବାଜି ଚାଲିଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ କେତେ ଉତ୍ତାନବାନ ହେଉଛ, ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଉତ୍ତାନ କିଛି ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏହି ଉତ୍ତାନ ଦ୍ୱାରା ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ଏହାଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଉତ୍ତାନ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ମାୟାର ଉତ୍ତାନ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବିନାଶ ହେଉଛି । ବୈଦିକମାନେ ଚନ୍ଦ୍ର ପୃଷ୍ଠକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏସବୁ ମାୟାର ଆତ୍ମବର ଅଟେ । ନିଜର ବହୁତ ଶୋ କରୁଛନ୍ତି । ସବୁ କଥାରେ ଅତିକ୍ରମିତ ହେଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ବୃଦ୍ଧ ଖରଚ କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ କିଛି ଚମତକାର କରି ଦେଖାଇବୁ । ବହୁତ ଚମତକାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ବହୁତ କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ତିଆରି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ବିନାଶ ହିଁ ହେବ ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଗୁପ୍ତ ଉତ୍ତାନକୁ ମନେ ପକାଇ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ । ଦେବାତମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ବା ମୂର୍ତ୍ତି ସମ୍ମୁଖରେ ନମସ୍କାର

କରିବା ବା ବନ୍ଦନା କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଳି ହେବା ପାଇଁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ଚୈତନ୍ୟ ରଚନାକୁ ଜାଣି ଜ୍ଞାନବାନ ଆତ୍ମା ହେବାର ଅଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନଠାରୁ ବଡ଼ ଆଉ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶାରେ ରହିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱକୁ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ସହିତ ଆକାରୀ ଏବଂ ନିରାକାରୀ ସ୍ଥିତିର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମୁରତ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସାକାର ରୂପରେ ଏତେ ବଡ଼ ଦାୟିତ୍ୱକୁ ସମ୍ପାଦନ କରି ମଧ୍ୟ ଆକାରୀ ଏବଂ ନିରାକାରୀ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରାଇ ଚାଲିଥିଲେ, ସେହିପରି ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ସାକାର ରୂପରେ ଫରିସ୍ତା ପଣିଆର ଅନୁଭୂତି କରାଅ । କୌଣସି ଆତ୍ମା କେତେ ବି ଅଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ବା ବିଚଳିତ ସ୍ଥିତିରେ ତୁମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣକୁ ଆସୁ କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି, ଚୂଡ଼ି ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି ତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତ କରିଦେଉ । ବ୍ୟକ୍ତି ଅବସ୍ଥାରେ ଆସୁ କିନ୍ତୁ ଅବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରୁ, ତେବେ କୁହାଯିବ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମୁରତ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ପୁରକୃତ ଦୟାଶୀଳ ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କୁ ଦୈହିକ ସମ୍ପୃତି ବା ଦେହ-ଅଭିମାନର ଆକର୍ଷଣ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***